

Gyórfy Sándor
Változások üzenete

Egy telefonhívással kezdődött. Ismerősen csengő hang szólalt meg és engem keresett. De valami baj volt a telefonvonal minőségével, így többszöri rákérdezésre sem értettem meg az illető nevét, annak ellenére, hogy mint mondtam, ismerős volt a hang. Annyi biztos, g betűvel kezdődött, talán még egy h-t véltem kihallani. A hangszíne és a gyorsan megszámlolt frekvenciák négyzetgyöke által generált kép egy 54 év körüli, 175-180 cm magas, szemüveges, kissé őszülő hajú, szakállas férfit jelenített meg agytükrömben. Ez önmagában nem sokat segített, viszont annál érdekesebb volt a mondandója: Téged választottak ki a felsőbb erők, – így a hang – hogy 2007. július 16-án szűk, de hozzáértő, mondhatni tudós közönség előtt bemutass néhányat ama nagyszerű alkotások közül, amelyek mindeddig nagyrészt rejtve maradtak előttünk, most első ízben jelennek meg ebben a csoportosításban. És megkaptam az útbaigazításokat, amelyeket most nem részletezek, sem a felkészülés nehézségeit.

Végül, több napos készülődés, böjtölés, meditálás, a megfelelő és az alkalomhoz illő előírt és szabadon választott mondókák és imák felolvasása, valamint tűzbe, -- vízbe – és tükörbe nézés után készen álltam a feladatra. Megborotválok, kéz – és lábujjaimról levágtam körmeimet, hajamat rövidre nyírtam vagy befontam. Bal tenyerembe köptem, rácsaptam jobb tenyerélemmel, és elindultam a kijelölt irányba.

Útközben a szokásos nehézségekkel és próbatételekkel találkoztam. Talán mondanom sem kell, hogy legyőztem valamennyit, sorba csókolgattam a sárkányfejeket, megsimogattam a szárnyas oroszlánt és kezem fogtam a szűzlánnyal, láttam Párizst és nem láttam semmit, két nadrág volt rajtam gatyá nélkül, a madarak lenyelték a hangot, a fák azonban tovább énekeltek, a lovak meghaltak (ha jól emlékszem, lelőtték őket) és lelki úrhajóm körül repdesett 21 db nikkel szamovár. Szóval nehéz utam volt, aminek a végén, ahogy azt reményltem is, és persze az égiek is elvárták tőlem, megfogyva bár, de törve nem, megérkeztem. Óh, az érkezés nagyszerű, semmi máshoz nem hasonlítható pillanata. Amikor az utazó végre célhoz ér – azaz, majdnem célhoz. Mert hirtelen ott magasodik előtte az eddig láthatatlan újabb akadály, egy nyitott

kapu. Vajon átlépheti-e a hajszálvékony, szinte nem is létező küszöböt, ami elválasztja a kintit a bentitől, az eddig voltat az ezután eljövendőtől, a bizonyosat a bizonytalantól.

Mert hiszen sok akadályt legyőztünk már, de vajon valódi nehézségek voltak-e avagy csupán csalóka ábrándozásaink bújtatták vascipőbe pillékönnyű szökdeléseinket. Bizony az ábrándozás az élet megrontója. Megfoszt bennünket attól a legfontosabb lehetőségtől, hogy helyesen döntsünk a pillanatról. Arról az egyszeri, megismételhetetlen, de mindenki számára előírt mozdulatról, amellyel átlépjük azt a bizonyos vonalat, átszakítjuk a célszalagot – vagy nem. Mert a kapu, a törvény kapuja nyitva áll. A kapu nyitott, de előtte őr strázsál, és ezért sokan megtorpannak, van aki hosszú éveken át szakadatlanul csak az őrt figyeli. És kívül marad.

Persze vannak másfajta emberek is, magabiztosak, eltökéltek, bátrak, olyanok, akik tudják, hogy ezt a kaput, csak számukra jelölték ki, itt csak ők léphetnek át, senki más. A belépés is sokféle lehet, egy nagy szökelléssel, mint a menekülő antilop mozgása, acélos izmok ugrásával, mint a zsákmányát leterítő párduc, a mezei nyúl ugrándozásával, de lehet átsétálni az elefánt bölcsességével, átsuhanni a sas röptével. Van aki ürge módjára alagutat kapar és felbukkan a túloldalon, hogy időben visszafordulhasson, ha kényelmesebb a kinti állapot. A vakond ember pedig csak túr a föld alatt, azt hiszi bejutott potyautasként, építgeti túrás műveit, mígnem jön a nagy kerttisztító.

Hát igen, így álltam én is a kapu előtt és reméltem Forgószélben próbáltam állni helyemen. Tudtam, eljön a pillanat. Hirtelen kétségbeesés fogott el: miről fogom felismerni, miféle jel mutatja meg eljött az idő. Az elbizonytalanodás és gyávaság képében kísértett meg a gonosz. Éreztem, harcolni kell. És összecsaptunk. Rengett a part. Erőm visszatért, már nem volt kérdéses, mikor lépek át a vonalon, hiszen ott volt előttem a valódi cél, el kellett végeznem a rám bízott feladatot, végre kellett hajtanom küldetésemet. Íme most itt állok, másként nem tehetek. Megtaláltam amit kerestem, előttem a kincs. Bizony a kincs, ami nem más, mint a változások üzenete. Én a hírnök, aki pontosan megértettem az üzenetet, elindulok, hogy elvigyem neked. A ránk bízott üzenetet végig kell vinni a kijelölt úton, mert teljesítenünk kell kötelességünket, hogy beépüljön a világűrbe, életünkbe, gondolkodásunkba, cselekedeteinkbe. El kell fogadnunk a csak nekünk felkínált lehetőséget,

át kell lépnünk a számunkra épített és kitárt kapun. Ha most elfogadnád tőlem ezt az ajándékot, ha kiteljesedhetne a hírnök küldetése, ha átadhatnám az üzenetet, amely, hogy röpülne, és minden bizonnyal nemsokára már hallanád csodálatos dörömbölését az ajtódon.

Azonban nem mindenkire jut el az üzenet, sok fül süket, sok szem nem látja a változásokat. De te ne törődj a város szemetének dombjaival. A föld gyomrából kiokádott félelmetes, vörösen izzó láva szürke, rideg kővé hidegül, majd habzó vízhullámok csapdossák, porlasztják és végül csobogó patakok ölében kicsiny, sima kavicská nemesül. És eljut hozzád az üzenet, mert ott ülsz ablakodban és megálmodod, mikor eljön az este.

Post scriptum: Ne vádolj, ne fogadkozz,
ne légy komisz magadhoz,
ne hódolj és ne hódíts,
ne csatlakozz a hadhoz.

Maradj fölöslegesnek,
s a titkokat ne lesd meg.
S ezt az emberiséget,
hisz ember vagy, ne vesd meg.

J.A. – Tudod, hogy nincs bocsánat

A fenti írásban szó szerinti, vagy torzított formában Ady Endre, József Attila, Franz Kaffka, Kassák Lajos, Martin Luther, Vörösmarty Mihály és Ef Zámbo István idézetek vannak.

Elhangzott 2007 július 16-án Pestszentlőrincen a Kondor Béla Közösségi Házban Ghyczy György képzőművész Változások című kiállításának megnyitóján.